

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobkyně:

A. S., narozená dne X
státní příslušnost Syráská arabská republika
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová
sídlem Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem

proti

žalovanému:

**Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města
Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2024 č. j. KRPA-279801-32/ČJ-2024-000022-MIG

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

1. Žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 8. 11. 2024 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2024 č. j. KRPA-279801-32/ČJ-2024-000022-MIG (dále

jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobkyně za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členským států) (dále jen „dublinkské nařízení“), stanoveného rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 9. 2024 č.j. KRPA-279801-8/ČJ-2024-000022-MIG a rozhodnutím žalovaného o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 25. 9. 2024 č.j. KRPA-279801-22/ČJ-2024-000022-MIG, o 30 dnů. K žalobkyni je přidružený její nezletilý syn, A. H., narozený dne X, který byl rovněž účastníkem řízení.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně namítala, že žalovaný je povinen vážit možnost aplikace mírnějších opatření, než přistoupí k zajištění cizince. Uvedla, že její dvě děti jsou žadatelé o mezinárodní ochranu v Německu a žalobkyně a její děti projeví přání, aby jejich žádost o mezinárodní ochranu posoudila Spolková republika Německo, na základě čl. 9 dublinkského nařízení by tak o jejich žádosti mělo být rozhodnuto ve Spolkové republice Německo (dále jen „SRN“). Žalobkyně přitom již dříve uvedla, že má rodinné příslušníky v SRN, žalovaný tak postupoval chybně, pokud aplikoval čl. 12 dublinkského nařízení, neboť měl vzít v potaz možnost naplnění podmínek dle čl. 9 dublinkského nařízení a preferenční kritérium rodinných vazeb. Dle dublinkského nařízení pokud má žadatel rodinného příslušníka, který již získal mezinárodní ochranu v jiném členském státě, je odpovědným tento jiný stát, to má přednost před kritériem státu prvního vstupu nebo podání žádosti, pořadí kritérií je závazně stanoveno v čl. 7 odst. 1, kdy má být postupováno v pevně daném pořadí, odpovědným státem tak není Bulharsko, ale Německo kvůli rodinným vazbám. Odůvodnění žalovaného je nepřijatelné a nezakládá se na relevantních důkazech. Připomněla povinnost žalovaného důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by opakované zajištění odůvodňovaly, ty musejí být doloženy ve spisovém materiálu, rozhodnutí je postaveno na nesprávném skutkovém zjištění a aplikaci dublinkského nařízení. S ohledem na to jej považovala za nezákonné a nepřezkoumatelné.
3. Namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné i ve vztahu ke stanovení doby prodloužení zajištění, délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli, zejména u nezletilého, pokud by v době trvání zajištění bylo pravděpodobné, že jeho účel nepůjde naplnit ve stanovené době zajištění, odporovalo by rozhodnutí zákonu, zajištění nelze prodloužovat až na jeho maximální dobu pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by mohl mařit správní vyhoštění či předání.
4. Shrnula, že zajištění žalobkyně i jejího syna A. H. musí být bez zbytečného odkladu ukončeno, dále navrhla zrušit napadené rozhodnutí. Rovněž navrhla přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

5. Žalovaný poukázal na úpravu dle § 129 odst. 1, 4 a 7 a § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, sdělil, že žalobkyně byla dne 2. 9. 2024 kontrolována hlídkou Policie ČR na dálnici D8 v nákladovém prostoru kamionu společně s dalšími cizinci, nepředložila žádný cestovní doklad či povolení k pobytu na území ČR, lustrací v systému EURODAC bylo zjištěno, že žalobkyně dne 26. 8. 2024 podala žádost o mezinárodní ochranu v Bulharsku, proto bylo vydáno rozhodnutí o zajištění ze dne 3. 9. 2024 na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody a žalobkyně byla spolu se svým synem následně umístěna v ZZC Bělá – Jezová, synovi nebylo vydáno rozhodnutí o zajištění, ale byl do zařízení umístěn společně s matkou, kterou doprovází, na syna žalobkyně dopadá pouze ust. § 140 zákona o pobytu cizinců, Městský soud v Praze žalobu proti tomuto rozhodnutí rozsudkem ze dne 1. 10. 2024 č.j. 4 A 43/2024-21 zamítl.
6. Poukázal na to, že dne 9. 9. 2024 mu bylo doručeno oznámení o zahájení řízení dle dublinského nařízení, dle kterého byla dne 5. 9. 2024 odeslána žádost o přijetí zpět do Bulharska na základě EUODAC hitu, lhůta pro odpověď byla stanovena do 19. 9. 2024, dne 13. 9. 2024 mu bylo doručeno oznámení o průběhu řízení dle dublinského nařízení, dle kterého Bulharsko dne 12. 9. 2024 přijalo svoji odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím zpět žalobkyně, ČR má v souladu s uvedeným nařízením 6 týdnů na realizaci předání do odpovědného členského státu tj. do 24. 10. 2024, v nejbližší době bude žalobkyni předáno rozhodnutí určující odpovědný členský stát, žalobkyně má 15 dnů na podání žaloby proti danému rozhodnutí, po jejím uplynutí teprve bude možné realizovat předání od odpovědného členského státu. Dne 25. 9. 2024 tak žalovaný musel přistoupit k prodloužení zajištění o 23 dnů, Městský soud v Praze žalobu proti tomuto rozhodnutí rozsudkem ze dne 18. 10. 2024 č.j. 21 A 44/2024-22 zamítl. Dne 21. 10. 2024 bylo žalovanému doručeno oznámení o průběhu řízení dle dublinského nařízení, dle kterého žalobkyně dne 18. 10. 2024 podala žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o jejím předání do odpovědného členského státu, současně s tím podala návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, na základě podané žaloby se prodlužuje lhůta 6 týdnů na realizaci předání, která se nově bude počítat od usnesení soudu o nepřiznání odkladného účinku dle čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení, o čemž dosud nebylo rozhodnuto, proto bylo požádáno o prodloužení zajištění a žalovaný jej napadeným rozhodnutím prodloužil o 30 dnů.
7. Žalovaný též dostatečně odůvodnil nemožnost uložení mírnějších opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. K zajištění cizince musí být splněny čtyři podmínky; za první je kladen požadavek, že cizinec se na území nachází neoprávněně, což je v daném případě nesporné. Druhou podmínkou je existence platného a účinného předpisu EU, popř. bilatelární mezinárodní dohody, což je splněno dublinským nařízením, které má bezprostřední právní důsledky též v České republice. Za třetí musí být splněna objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku, a to dle některé ze skutkových podstat definovaných v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, o tom v daném případě rovněž není sporu. Za čtvrté musí být zhodnocena otázka, zda nepostačuje uložení mírnějšího prostředku ve formě zvláštního opatření za účelem vycestování. Jejich aplikace je vázána na předpoklad, že žalobkyně bude se státními orgány spolupracovat a neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění resp. předání vyhýbala (objektivní složka); podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců je absence důvodné obavy nezbytným předpokladem pro uložení zvláštního opatření. U žalobkyně absentovala jak objektivní, tak subjektivní složka, využití zvláštních opatření tak bylo v podstatě vyloučeno. Žalovaný jasně vyložil, z jakých důvodů považuje uložení mírnějších opatření nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neuúčelné“ (objektivní složka). Po zhodnocení dosavadního chování

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žalobkyně s ohledem na její pobytovou historii, kdy vstoupila na území ČR nelegálně, bez dokladů a za pomoci převaděčů, shledal žalovaný existenci důvodné obavy, že výkon jejího předání bude zmařen, a proto namísto zajištění žalobkyně nemohl uložit mírnější opatření.

8. Uvedl, že žalobkyně na území ČR vstoupila za pomoci převaděčů v nákladovém prostoru kamionu, na území ČR se pohybovala bez dokladu totožnosti, víza či povolení k pobytu, z evidence EUODAC, kam jsou v rámci členských států EU vkládány daktyloskopické karty všech žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, bylo jednoznačně zjištěno, že žalobkyně byla z důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 26. 8. 2024 daktyloskopována v Bulharsku, do protokolu o podání vysvětlení sama uvedla, že tam požádala o azyl. K čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení uvedl, že dle obecně známých informací v Bulharsku dodržují standard ochrany lidských práv, ani z aktuálních informací nevyplývá, že by se tam vyskytovaly závažné systémové potíže či nedostatky s přijímáním cizinců. Tato země patří k ekonomicky standardním zemím, jde o demokratický stát s fungujícím právním systémem spojeným s dodržováním práv žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, podmínky přijetí žadatelů nenesou trhlin, nehrozí zde riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.
9. K námitce ohledně rodinných vazeb na území SRN uvedl, že orgánem, který komunikuje s členskými státy, je Dublinské středisko, odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, dle jeho zprávy ze dne 13. 9. 2024 Bulharsko dne 12. 9. 2024 uznalo svou odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím zpět žalobkyně, žalobkyně dne 18. 10. 2024 podala žalobu proti rozhodnutí o jejím přemístění, sama tedy využila opravného prostředku, který může potvrdit její tvrzení, žalovaný je orgánem zajišťujícím, který vychází ze zpráv, které jsou mu v rámci řízení o zajišťování doručeny, a to konkrétně ze zpráv příslušného orgánu pro komunikaci s členskými státy. Tak tomu bylo i v daném případě, kdy žalovanému na podkladě zprávy ze dne 21. 10. 2024 nezbylo než zajištění prodloužit.
10. K délce trvání prodlouženého zajištění uvedl, že byla stanovena v souladu s §129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, zajištění bylo prodlouženo o 30 dnů, neboť o přijetí zpět žalobkyně na území jiného členského státu musí rozhodnout dožádané orgány, tj. zde orgány Bulharska. Dublinské středisko je povinné zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci předání tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění, s ohledem na podaný opravný prostředek žalobkyně proti rozhodnutí o jejím přemístění do odpovědného členského státu se lhůta pro realizaci předání prodloužila o 6 týdnů od usnesení soudu o nepřiznání odkladného účinku dle čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení, není tedy sporu o tom, že i nadále existuje předpoklad v prodloužené době zajištění přemístit žalobkyni na území Bulharska.
11. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil, že při pobytové kontrole hlídkou Policie ČR na Praze 8 dne 2. 9. 2024 v 22:50 byla kontrolována skupina cizinců bez dokladů a bez oprávnění pobytu v ČR, kdy mezi těmito cizinci se nacházela též žalobkyně a její nezletilý syn H. A., sdělili své osobní údaje, bylo zjištěno, že nemají oprávnění k pobytu na území ČR. Dle úředního záznamu ze dne 3. 9. 2024 č.j. KRPA-279786-3/ČJ-2024-000065 byl dne 2. 9. 2024 na základě oznámení Policií ČR nalezen na dálnici D8 kamion, v jehož nákladním prostoru se nacházelo 30 nelegálních migrantů, mezi nimiž byla i žalobkyně se synem, řidič kamionu byl zadržen, jeden z migrantů zemřel, všichni ostatní migranti byli zajištěni.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

13. Součástí spisu je záznam ze systému SIS ohledně žalobkyně, dle kterého je státním příslušníkem třetí země, na kterého se vztahuje rozhodnutí o navrácení dle čl. 3 Nařízení (EU) 2018/1860, byl jí vydán příkaz k vycestování ze Schengenského prostoru a je jí zakázán vstup do Schengenského prostoru, neboť je nežádoucí nebo představuje bezpečnostní riziko, žádající země Bulharsko, vyhlášeno 24. 8. 2024, datum ukončení 23. 8. 2029. Dále se ve spisu nachází záznam ze systému EURODAC, datum podání žádosti a datum daktyloskopování dne 26. 8. 2024, č. BG1BR108C2408260001-1-2693577.
14. V protokolu o podání vysvětlení dne 3. 9. 2024 žalobkyně uvedla, že je státní příslušnicí Syrské arabské republiky, Sýrii opustila v červnu 2024, cestovala se synem do Turecka a Bulharska, tam je chytla policie, žalobkyně v Bulharsku požádala o azyl za sebe i za svého syna, aby je nevrátili do Sýrie, ví o tom, že jí byla žádost zamítnuta, poté nikdy území Schengenského prostoru neopustila, nato byli propuštěni, pokračovali dále v kamionu, kde byli asi tři dny, dlouho bez vody, převaděči nereagovali, jedna migrantka tam zemřela, ostatní pak zavolali policii. Sdělila, že má u sebe asi 40 EUR a 20 USD, na dotaz k možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvedla, že v současné době nedisponuje žádnou finanční hotovostí, není schopna složit ani nabídnout finanční záruku, ani není osoba, která by tak mohla učinit, není na žádné adrese kontaktní. Je vdova, má zde jednoho syna, další nezletilý syn a dcera jsou v Německu, dostali se tam s převaděčem, žalobkyně tam cestuje, je to její cílová země. V ČR nic nevlastní, nemá zde žádné vazby, má jen pár dolarů a eur, má pouze svůj rodný list, cestovní doklad nikdy neměla a občanský průkaz ztratila v Turecku, chce do Německa, kvůli dětem, aby tam měli lepší život, v domovské zemi by je neuživila a nemohla by jim zaplatit vzdělání.
15. Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 9. 2024 rozhodl o zajištění žalobkyně dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle dublinského nařízení. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalovaný zde aplikoval § 129 odst. 1, 3 a 4, § 123b a § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dále článek 28 odst. 2, čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. Syn žalobkyně formálně zajištěn nebyl, v odůvodnění však bylo reflektováno, že byl fakticky zajištěn se žalobkyní. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 1. 10. 2024 č.j. 4 Az 43/2024-21 zamítl žalobu proti rozhodnutí o zajištění.
16. Ministerstvo vnitra oznámilo dne 5. 9. 2024 žalovanému, že byl v případě žalobkyně a jejího syna zahájen postup dle dublinského nařízení, v daném případě byla dne 5. 9. 2024 odeslána žádost o přijetí zpět do Bulharska na základě EURODAC hitu, lhůta pro odpověď byla stanovena do 13. 9. 2024. Ministerstvo vnitra oznámilo dne 13. 9. 2024 žalovanému, že v případě žalobkyně a jejího syna Bulharská republika dne 12. 9. 2024 přijala svoji odpovědnost a zaslala souhlas s přijetím zpět, na realizaci předání má Česká republika 6 týdnů, tj. do 24. 10. 2024, v nejbližší době bude jmenovaným předáno rozhodnutí, které určí odpovědný členský stát dle dublinského nařízení, jmenování mají poté 15 dnů na podání žaloby, po uplynutí této lhůty teprve bude možné realizovat předání, proto bylo požádáno o prodloužení zajištění do 24. 10. 2024.
17. Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 9. 2024 č.j. KRPA-279801-22/ČJ-2024-000022-MIG rozhodl o prodloužení zajištění o 23 dnů, jako účastníky řízení vzal žalobkyni a dále jejího nezletilého syna. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 10. 2024 č.j. 21 A 44/2021-22 zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí.
18. Dle hlášení ze dne 3. 10. 2024 bylo žalobkyni tohoto dne předáno rozhodnutí o předání podle dublinského nařízení do Bulharské republiky (jde o rozhodnutí dle § 25 písm. i)

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

z důvodu dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu), které téhož dne nabylo právní moci, proti tomuto rozhodnutí lze podat žalobu do 15 dnů, podání žaloby nemá odkladný účinek.

19. Dle oznámení ze dne 21. 10. 2024 Ministerstva vnitra žalovanému o průběhu řízení dle dublinského nařízení, žalobkyně dne 18. 10. 2024 podala žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o jejím přemístění do odpovědného členského státu, spolu s tím podala návrh na přiznání odkladného účinku, na základě podané žaloby se prodlužuje lhůta 6 týdnů na realizaci předání, která se nově bude počítat od usnesení soudu o nepřiznání odkladného účinku dle čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení, o čemž dosud v danou chvíli nebylo rozhodnuto, proto bylo požádáno o prodloužení zajištění.
20. Napadeným rozhodnutím ze dne 22. 10. 2024 žalovaný prodloužil zajištění o 30 dnů, což odůvodnil tím, že v době, po kterou byla žalobkyně dosud zajištěna, se i přes přihlédnutí k předpokládané složitosti přípravy předání nepodařilo realizovat její předání podle dublinského nařízení. Rekapituloval okolnosti zajištění žalobkyně a jejího syna dne 2. 9. 2024, kdy byla rozhodnutím ze dne 3. 9. 2024 zajištěna za účelem předání dle dublinského nařízení do Bulharska. Zabýval se tím, zda stále existuje reálný předpoklad předání žalobkyně do Bulharska a dospěl ke kladnému závěru, poukázal na čl. 18 odst. 1 písm. d) dublinského nařízení, dle kterého je členský stát povinen přijmout zpět žadatele, jehož žádost zamítl a který učinil žádost v jiném členském státě nebo se nachází v jiném členském státě bez povolení k pobytu. Ze záznamu EURODAC vyplývá, že žalobkyně podala žádost v Bulharsku a do současné doby nemá v ČR žádné oprávnění k pobytu. Popsal kroky, které byly učiněny za účelem předání (viz sdělení Ministerstva vnitra ze dne 9. 9. 2024 a ze dne 13. 9. 2024), poukázal na prodloužení zajištění ze dne 25. 9. 2024 o 23 dnů a na sdělení o průběhu dublinského řízení ze dne 21. 10. 2024, dosavadní lhůta nebyla dostatečná a reálný předpoklad předání je naplněn. Odůvodnil nemožnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Dobu 30 dnů stanovil v návaznosti na předpokládanou složitost přípravy předání, poukázal na čl. 18 odst. 1 písm. d) a čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení, které k realizaci předání stanoví 6 týdenní lhůtu, vzhledem k tomu, že žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o jejím přemístění do odpovědného členského státu spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku, prodlužuje se lhůta 6 týdnů, která se nově bude počítat od usnesení soudu o nepřiznání odkladného účinku dle čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení, o kterém v tuto chvíli dosud nebylo rozhodnuto. Rovněž bylo přihlédnuto k případné časové potřebě pro obstarání potřebných přepravních dokladů, komunikaci s dotčeným státem a zabezpečení policejní eskorty k místu předání žalobkyně, neexistuje překážka trvalejší povahy, která by bránila předání, které je v prodloužené době zajištění reálné. Existenci systémových nedostatků v Bulharsku ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení neshledal. Konstatoval, že žalobkyně na území ČR nemá žádné vazby, zařízení Bělá Jezová je vhodné pro pobyt rodin s dětmi, žalobkyně i její syn jsou zdraví.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl ve lhůtě dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to bez jednání dle téhož ustanovení, jelikož účastníci řízení projednání věci při ústním jednání nepožadovali a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
22. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Justitie en Veiligheid, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobkyní nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

23. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*
24. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
25. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
26. V daném případě se jedná o posouzení zákonnosti druhého prodloužení zajištění žalobkyně a jejího syna. Soud předně konstatuje, že zákonnost rozhodnutí o zajištění žalobkyně ze dne 3. 9. 2024 a prvního rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobkyně ze dne 25. 9. 2024 již byla zdejším soudem přezkoumána v rozsudcích ze dne 1. 10. 2024 č.j. 4 A 43/2024-21 a ze dne 18. 10. 2024 č.j. 21 A 44/2024-22, přičemž z hlediska splnění podmínek pro samotné zajištění nebyly shledány nedostatky, v daném případě pak nebyly vzneseny žádné námitky, které by mohly uvedené závěry zpochybnit. Soud tak pouze shrne, že bylo dostatečně prokázáno (zejm. dle záznamu v EUODAC), že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu v Bulharsku, v případě žalobkyně a jejího syna byla dne 5. 9. 2024 odeslána žádost o přijetí zpět do Bulharska na základě EUODAC hitu dle dublinského nařízení, přičemž Bulharská republika dne 12. 9. 2024 přijala svoji odpovědnost a zaslala souhlas s přijetím zpět žalobkyně a jejího syna, nebyly zjištěny žádné systémové nedostatky bulharského azylového systému ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, bylo splněno kritérium existence vážného nebezpečí útěku, byla shledána nemožnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců (z důvodu, že žalobkyně nedisponuje finanční hotovostí, ani prostředky ke složení finanční záruky, nemá v České republice vízum či oprávnění k pobytu, čehož si byla vědoma, nemá v ČR žádnou adresu pobytu ani žádné vazby, a to tím spíše, že cestuje s nezletilým, nemá finanční prostředky ani na vycestování z ČR do Bulharska, kam ani vycestovat nechce, cestuje po státech EU bez oprávnění, přicestovala ve skrytu kamionu), nebyla překročena přípustná doba zajištění, ani jeho prodloužení, byla šetřena i práva nezletilého, který byl fakticky zajištěn společně s matkou.
27. Žalobkyně v žalobě pouze obecně uváděla, že žalovaný je povinen ve všech případech vážít možnost aplikace mírnějších opatření, než přistoupí k zajištění. Soud však toto konstatování nepovažuje za řádný žalobní bod, neboť jde o zcela povšechné vyjádření, kde žalobkyně nijak nespecifikovala, jakých pochybení či nezákonných kroků či úvah se žalovaný měl dopustit v jejím konkrétním případě. S ohledem na to se soud již tímto vyjádřením žalobkyně dále nezabýval.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

28. Podle čl. 9 dublinského nařízení *pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.*
29. K žalobní námitce ohledně nezbytnosti aplikace čl. 9 dublinského nařízení na případ žalobkyně soud uvádí, že samotným rozhodnutím o zajištění nedochází k určení členského státu, který je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně dle dublinského nařízení a do kterého má být žalobkyně přemístěna. Takovým rozhodnutím je rozhodnutí o předání podle dublinského nařízení (v daném případě jde o rozhodnutí dle § 25 písm. i) z důvodu dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, které bylo žalobkyni předáno dne 3. 10. 2024), ve kterém se též určí příslušný členský stát dle čl. 7 a násl. dublinského nařízení. V rozhodnutí o zajištění je pak žalovaný povinen posoudit, zda existuje reálný předpoklad realizace výkonu návratového rozhodnutí ve stanovené době trvání zajištění, není však nutné postavit najisto, že navrácení cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti. Stran otázky realizovatelnosti předání NSS konstatoval v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j.: 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012: „*Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.*“ V rozsudku NSS, č. j. 7 As 79/2010-150, a dále např. v rozsudku NSS ze dne 15. 6. 2022, č. j. 6 Azs 59/2021-27, se také výslovně poznamenává, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, resp. analogicky zda má být předán, ale pouze vytvoření podmínek pro naplnění tohoto účelu.
30. Žalovaný se v intencích shora uvedeného zabýval dostatečně otázkou, zda existuje reálný předpoklad realizace výkonu rozhodnutí o předání ve stanovené době prodloužení zajištění, tedy zda stále existuje reálný předpoklad předání žalobkyně do Bulharska, což je účelem rozhodnutí o předání. V této souvislosti žalovaný zvážil, že dle záznamu EURODAC žalobkyně podala žádost v Bulharsku a do současné doby nemá v ČR žádné oprávnění k pobytu, popsal kroky, které již byly učiněny za účelem předání (odeslání žádosti o přijetí zpět Bulharsku, odpověď Bulharska, kde uznalo svou příslušnost, vydání rozhodnutí o předání podle dublinského nařízení do Bulharské republiky, které bylo žalobkyni předáno dne 3. 10. 2024 a proti kterému podala žalobkyně žalobu) a neexistenci vazeb žalobkyně v České republice, dále odkázal na čl. 18 odst. 1 písm. d) dublinského nařízení, dle kterého je členský stát povinen přijmout zpět žadatele, jehož žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě nebo se nachází v jiném členském státě bez povolení k pobytu. Za těchto okolností lze souhlasit se závěrem žalovaného, že reálný předpoklad předání do Bulharska byl stále naplněn a výkon předání se jevil jako realistický, nic nenásvědčovalo tomu, že by nemohl být realizován, pouze muselo být vyčkáno na rozhodnutí o žalobě. Jak je uvedeno výše, v řízení o zajištění není nutné postavit najisto, že navrácení cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti, což bylo v daném případě splněno. Námitka ohledně nutné aplikace čl. 9 dublinského nařízení je svou podstatou relevantní

z hlediska rozhodnutí o předání dle dublinského nařízení, nikoli z hlediska rozhodnutí o zajištění, žalovaný nebyl povinen otázku příslušnosti posuzovat podrobněji, než jak učinil v rámci hodnocení reálnosti možnosti předání.

31. Pro úplnost soud k této námitce konstatuje, že dle informací ve správním spisu ani nic nenasvědčuje důvodnosti této námitky. Žalobkyně sice uvedla, že její další dvě děti jsou v Německu, nicméně neuváděla, že by jim již byla udělena mezinárodní ochrana, ani že vyjádřili písemné přání, aby žádost žalobkyně byla posuzována v Německu; to jsou přitom nezbytné podmínky, které stanovuje článek 9 dublinského nařízení. Žalobkyně pak v žalobě pouze uvedla, že její děti projevily vůli, aby její žádost byla posouzena v Německu, k tomu však neoznačila ani nepřipojila žádné důkazy. Tedy pouze z toho, že v řízení poukázala na své děti v Německu, rozhodně nešlo usuzovat na nemožnost předání žalobkyně do Bulharska, přičemž jak je uvedeno výše, posouzení příslušnosti členského státu dle dublinského nařízení je primárně úlohou dublinského řízení o předání žalobkyně, nikoli rozhodnutí o zajištění.

32. Podle čl. 28 bod 3 dublinského nařízení *zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.*

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Neměly-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.

V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

33. Žalovaný stanovil prodloužení délky zajištění o dobu 30 dnů, celková délka zajištění tak činila 30 dnů + 23 dnů + 30 dnů = 83 dnů, žalovaný tedy respektoval omezení dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to i ohledně nezletilého, který byl fakticky zajištěn s matkou (žalobkyní) a ohledně kterého nesmí doba zajištění překročit 90 dnů, celková doba zajištění dobu 90 dnů dosud nepřekročila.

34. Výkladem citovaného ustanovení dublinského nařízení se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (viz rozsudky ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 - 32, ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015 - 36, ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 156/2017 - 29, ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018 - 72, ze dne 27. 5. 2019, č. j. 8 Azs 244/2017 - 64, či ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 112/2018 - 83). Konkrétně v rozsudku 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 - 32 uvedl: „Z čl. 28 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodloužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení. Nepodal-li správní orgán dosud žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí jednoměsíční lhůty pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět. Podal-li již žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu ani možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí šestitýdenní lhůty pro realizaci přemístění.“ V rozsudku ze dne 9. 10. 2019 č.j. 7 Azs 108/2019-35 pak k těmto otázkám NSS uvedl: „Promítne-li se výše uvedená do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět).“

35. Žalovaný shora uvedené požadavky respektoval, v daném případě odůvodnil, že k realizaci předání žalobkyně dosud nedošlo, neboť žalobkyni bylo sice dne 3. 10. 2024 předáno rozhodnutí o přemístění, nicméně proti tomuto rozhodnutí dne 18. 10. 2024 podala žalobu s návrhem na přiznání odkladného účinku, v takovém případě již šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění neběží od kladného rozhodnutí o přijetí, avšak tato lhůta se dle čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení nově stanoví buď od rozhodnutí soudu o nepřiznání odkladného účinku nebo, v případě přiznání odkladného účinku, od konečného rozhodnutí soudu o podané žalobě. Žalovaný tedy zcela jasně, srozumitelně a v souladu s dublinským nařízením odůvodnil, proč k realizaci předání dosud nedošlo, a ani dojít nemohlo, a jaké kroky ještě musí být učiněny, přičemž šestitýdenní lhůta dle čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení nebyla porušena, je zřejmé, že s ohledem na podaný opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění muselo být zajištění prodlouženo. Žalovaný rovněž přihlédl k případné časové potřebě pro obstarání potřebných přepravních dokladů, komunikaci s dotčeným státem a zabezpečení policejní eskorty k místu předání žalobkyně, a dospěl k závěru, že předání je v prodloužené době zajištění reálné, soud k tomu nemá výhrady. Žalovaný tedy ani z hlediska stanovení doby trvání prodloužení zajištění nijak nepochybil, žalobkyně k tomu neuvedla žádné konkrétní relevantní námitky.
36. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Soud shledal, že všechny podmínky pro prodloužení zajištění vyžadované ust. § 129 odst. 1, 4 a 7 zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobkyně naplněny, nebyly indikovány ani žádné překážky v realizovatelnosti předání žalobkyně, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobkyně nepřiměřené, stanovená délka prodloužení zajištění a celková délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.
37. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
38. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí, do 7 pracovních dnů od doručení správního spisu a zároveň ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

ve smyslu § 73 odst. 4 s.ř.s., a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné. (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25).

39. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. listopadu 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně